

ועולות אחת בקחמש דרגות, ואחת בקחמש דרגות. ועשר האמירות הללו (לתקן) לכלל לכ"ב אותיות. י"ב שבטים בשתי אותיות (ראשונות), כלל של התורה ועשר אמירות של שתי האותיות שבסוף - הרי כ"ב אותיות של סוף התורה. וסוד זה ירשת המרגלית העליונה באותו פסא של ע"ב, ומאירות כ"ב אותיות. המרגלית התחתונה, בפשה שיושבת המרגלית העליונה באותו הפסא של ע"ב ומאירות כ"ב אותיות, אז אותה המרגלית התחתונה שהיא בחשכה מסתפלת באותו האור, בכח של תקף של אותן האותיות שגורשמה בהן, שנקראו אדני, ואז מאיר ועולה אותו האור, ונוטל כל אותן כ"ב אותיות עליונות, ושואבת אותן אותה המרגלית לתוכה, ומאיר אור שנוצץ לע"ב עברים. בין שהמרגלית הזו נוצצת ושואבת את אותן האותיות עמה, אז המרגלית העליונה נמשכת עמם, ונדבקת מרגלית במרגלית, ונהיה הכל אחד. וזהו סוד אחד של התשבחת, והרי בארנו.

בשהאותיות נוצצות מהצד הזה וממהצד הזה, וזהו היתד שביניהם, בין מרגלית למרגלית, אז נעשות סוד של השם הקדוש של מ"ב אותיות. ובכל הסוד של השם הקדוש של ע"ב אותיות של המרפכה העליונה, והכל - זה וזה - נקראת שבת, וזהו סוד השבת.

(ע"ב רעיא מהימנא)

זכור - הוא סוד של זכר, סוד של הזכר שלוקח את כל איברי העולם העליון. את יום השבת - לרבות ערב שבת, שהוא לילה. וזהו את. לקדשו - שצריך קדשה מתוך העם הקדוש, ולהתעטר בהם פראוי.

זכור - מקום שאין בו שכחה ולא עומדת בו שכחה, שהרי אין שכחה במקום של הפרית העליון,

חד בקחמש דרגין, וחד בקחמש דרגין. ואלין עשר אמירן (כ"א לשכללא) לאכללא לכ"ב אתון, י"ב שבטין בתרין אתון, (כ"א קרא) כללא דאורייתא ועשר אמירן דתרין אתון דסופא, הא כ"ב אתון, דסופא דאורייתא. ורזא דא, ירית מרגלא עלאה, בהוא כרסייא דע"ב, ונהרין כ"ב אתון.

מרגלא תתאה, בשעתא דיתיב מרגלא עלאה בהוא כרסייא דע"ב, ונהרין כ"ב אתון. פדין ההוא מרגלא תתאה דהוא בחשוכא, מסתפל בהוא נהירו, בחילא דתוקפא דאינון אתון, דאתרשים בהון, דאקרון אדני, וכדין אתנהיר וסליק ההוא נהורא, ונטיל כל אינון כ"ב אתון עלאין, ושאיב לון ההוא מרגלא בגויה, ונהיר נהירו דנציץ לע"ב עיבר.

ביון דהאי מרגלא, נציץ ושאיב לאינון אתון בהדה, פדין מרגלא עלאה אתמשך בהדיהו, ואתדפק מרגלא במרגלא, והוי כלא חד. ודא איהו רזא חדא דתושבתתא, והא אוקימנא.

אתון, פד נציץ מהאי סטרא, ומהאי סטרא, דא איהו סיכתא די בגווייהו, בין מרגלא למרגלא, פדין אתעבידו רזא דשמא קדישא דמ"ב אתון. בכלא רזא דשמא קדישא דע"ב אתון, דרתיכא עלאה, וכלא, האי והאי, אתקרי שבת, ודא איהו רזא דשבת. (ע"ב רעיא מהימנא).

זכור רזא דדכורא איהו, רזא דדכורא דנקיט כל שייפי דעלמא עלאה. את יום השבת, לאסגאה מעלי שבתא, דאיהו לילה, ודא איהו את. לקדשו, דאצטריך קדושה מגו עמא קדישא, ולא תעטרא בהו כדקא חזי.

זכור, אתר דלית ליה שכחה, ולא קיימא ביה שכחה דהא לית שכחה באתר דברית